

Luzsicza István

Privát Messiás

pedig jól indult ez az egész
 aztán önnön szélénél megállt
 tudván bár hogy még semmi se kész
 de csak addig tartott nem tovább

lejárt mandátuma hatálya
 s önmagán túl érvénye veszett:
 ajtó-ablak-kar-szív kitérve
 de kinek-minek – úgysem lehet

magad lelkét váltottad csak meg
 megváltottad s túl is nőted így
 most belül egy darab belőled
 légüres térben csapong-kering

de mikor lábad alatt roppan
 te se nézed úgy rúgod odébb
 csigaház? őszről dió? ez van:
 becsapni magad úgyszincs miért

részletkérdés – s mindent megtagad:
 reflexből mintegy véletlenül
 Don Quijote-sorú önmagad
 léte fonákjával szembesül

behúzódsz légüres terebe
 (ha érsz is valamit hát csak ott)
 mit megértettél nem feledve
 csak nem érzed már ha fájlalod

az egyszervolt régi lesz nem lett
 csak nem lehet s lehetett volna –
 világot megváltani lehet
 ha még van kinek ez a dolga

Kereszt a háton

Valami nehéz, valami kereszt
 a háton, mit magammal cipelek;
 de hiába – a sorba beállok,
 bomlasztok belülről valóságot,
 ahogy üldözök, úgy üldöztetek,
 köztem vagytok, s vagyok én köztetek;
 sűg mindennapi valóságfolyam,
 választásom egy: hogy megalkudjam,
 s hogy üres, fásult arckifejezés
 fehér zászlóként intsen: ennyi, kész.
 Ez van hát. Biceg minden elmélet.
 Megbillenő kereszt alatt élek.
 Gyakorlott kezek felszegeznének,
 hát ledobnám: s éreznék-e szégyent?
 Oly mindegy, magammal mit hordozok.
 Létezem, s ez teljesen más dolog.
 Szárnyak és jármok, átkok és álmok:
 itt vagyok – tehát kollaborálok.

Közöttek között

összegyűjtöttem névjegykártyáimat
 semmire sem jók de bármikor felhasználhatók

*

diákkorom vignettáit számon tartom
 a tankönyvekre már rég nem emlékszem

*

átjárok önmagamból önmagamba
 félúton nyomom vész eltévedek elkallódom